

Primer doctor “honoris causa”

Dijous, vint-i-sis de juny, molts dels que érem a la Mercè ens sentíem tan engavanyats com deu sentir-s’hi qualsevol nen el dia que la seva mare ha decidit posar-li pantalons llargs per primera vegada. La Universitat de Girona investia el seu primer doctor *honoris causa* i es notava d’una hora lluny que, justament perquè era el primer, ningú no acabava de saber com havia de comportar-se. Pep Nadal lluïa un medalló enorme damunt l’americana del vestit; amagats en una capella, els del Conjunt Orquestral de Girona afinaven els seus instruments i, si és que es pot arribar a dir, el somriure de més d’un semblava igual de solemne que les parets gòtiques del recinte. Quan Marià Sazatornil, secretari de la UDG, i Ramon Canals, padrí del futur doctor, van travessar el passadís central per anar a cercar Jerome S. Bruner, va ser inevitable que ho comparéssim amb unes noces. I és que, si bé potser és cert que la litúrgia no obre cap nou camí, sí que ensenya perfectament tot el que s’ha de fer mentre dura una cerimònia.

Després, ja amb el futur doctor a l’escena, el secretari va

P

llegir l’acord de la Junta de Govern en el qual se’l proposava com a doctor *honoris causa*. Un cop llegit aquest acord, el rector va donar la paraula al padrí, i el Doctor Ramon Canals va fer-nos saber que, a més de ser un psicòleg de primer ordre, Bruner sempre ha estat particularment interessat en l’educació, la joventut i la infància.

Hi havia tanta complaença i tanta il·lusió, que a molts va agradar-nos poder seguir en el llibret que havien deixat prèviament damunt de cada cadira la conferència que el Doctor Canals feia. Llavors, el rector va demanar al professor Bruner que s’acostés. Qui més, qui menys es va aixecar de puntetes. Pep Nadal va lliurar al professor un diploma, va imposar-li una medalla i, mentre la hi imposava, va dir unes paraules formulàries. La Universitat de Girona ja tenia el seu primer *honoris causa*. I, quan els del Conjunt Orquestral van començar a interpretar un divertimento de Mozart, l’emoció va ser encara més franca.

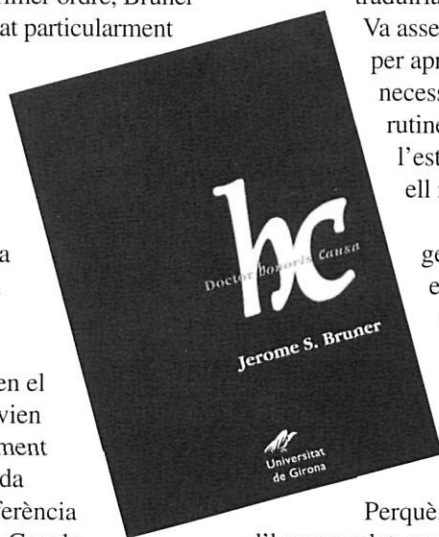
Aleshores, requerit de nou pel rector, el Doctor Bruner va pronunciar el seu discurs d’ingrés al Claustre de la Universitat. Parlava satisfet i content, en un anglès tan transparentment clar que, malgrat que improvisés i que sortís tot sovint del guió, no costava gens d’entendre. Bruner

va aixecar i abaixar una ampolla d’aigua unes quantes vegades, va fer-nos fixar en un clip, va demanar-se si la Mercè era romànica o gòtica. Se’l veia segur i feliç, posant exemples, raonant, preguntant al Doctor Canals com

traduiria *join attention*. Va assegurar-nos que, per aprendre, el nen necessita unes rutines. Domesticar l’estrany, tal com ell mateix va dir.

No em sembla gens desencertat escriure que, en certa manera, això és el que ell va estar fent: domesticar l’estrany.

Perquè, després d’haver parlat, aquella cerimònia que molts vèiem per primer cop va semblar que fluïa amb més naturalitat i ganes. Les paraules de cloenda del Rector van demostrar-ho a bastament. En comptes de generalitzar o de dir-nos unes obvietats, Pep Nadal va optar per referir-se a ell mateix, descobrint-se, per entendre’ns, una mica. L’emoció va augmentar de grau. I si, en acabar, van ser pocs els que varen cantar el *Gaudeamus Igitur*, més que per incomoditat jo diria que va ser per ignorància. Al final, a l’aperitiu, tothom parlava de la cerimònia amb satisfacció. I la veritat és que va estar bé. En aquesta vida, quan s’acaba una cosa amb la sensació d’haver sumat i haver après, sempre hi ha més alegria.

El rector de la UdG, Josep M. Nadal, imposa la medalla de doctor "honoris causa" al professor Jerome S. Bruner.

UdG

XAVIER CORTADELLAS